

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 51. SZÁM, 2009. DEC. 20.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

„Hol van az Isten?” – kérdezik az e világ történései miatt elkeseredett, cinikussá vált emberek. Kérdezik a gyógyíthatatlan betegek, a haldokló szerettei kezét fogó hozzátartozók, az igazságtalanul szenvedők, a hajléktalanok. „Itt van az

geket vezetni képes karizmatikusoké? A válasz sokaknak meglepő lehet. Isten olyanokat szeret, akik Jákóbbhoz hasonlóak. Olyanokkal találkozik és olyanokat áld meg, akik képesek úgy mint Jákób, lelki harcra szállni. Éppen ez a harc az a pillanat, amikor a legintenzívebb és életet meghatározó találkozások történnek az Úrral. Sokan a teológiai

De fölkelt (ti. Jákób) még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. Fogta és átküldte őket a patakon, és átküldte mindenét. Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig. De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, és kifcamodott Jákób csípőjének forgócsontja a tusakodás közben. Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem. Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. Erre azt mondta: Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. Jákób ezt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő ezt mondta: Miért kérdezed a nevemet? És megáldotta őt. Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár látam Istent színről színre, mégis életben maradtam. Már sütött a nap, amikor átkelt Penúélnál, és sántított csípőjére. Ezért nem eszik meg Izráel fiai mindmáig a csípő forgócsontján levő inat, mert ütés érte Jákób csípőjének forgócsontján az inat.”

1Móz 32,23-33

Isten.” – hirdeti az egyház, templomait, szertartásait, szobraikat, karácsonyi betlehemeiket, ünnepeiket kínálva. Hirdetik ezt az újszülött vallási ágazatok, a hagyományos egyház hibáira rámutatva. Hirdeti az iszlám, amely képes vallási kizárólagos létjogosultságáért fegyverekhez nyúlni. Szóval, hol van tehát az Isten? Kihez szól, kit szeret, kivel áll szóba, kinek a barátja? A szent embereké, a szenzibilis prófétáké? A töme-

hitvitákba bocsátkoznak azt gondolván, hogy így úgymond eljutnak az „Isten hegyére”. De tapasztalatom szerint Isten cselekvését lehetetlen globális válaszokban megérteni, átfogni. Jóllehet vannak alapvető hitigazságok, amelyek tájékoztatni engednek, amelyek irányt adnak a hívőknek, ugyanakkor rengeteg individuális probléma is keletkezik, amelyre az ember csakis ilyen Jákóbbhoz hasonló harcban kap választ.

I. JÁKÓB

Ki is volt ez a Jákób és miért ragadott meg a története? Jákób élete kezdetében nemigen nevezhette magát hősnek. Amint a neve jelentése is elárulja, csaló, kiszámító, mindenkit átverő, haszonleső ember volt. A Jákób név ezt jelenti. Persze, a teljesség kedvéért hozzá kell tenni, hogy nevének másik jelentése „lábsarok”, mivel a születése pillanatában az ikertestvére, Ézsau sarkát fogta. De a Biblia mindig – főleg a nevekben – valami hitvalló célt figyel. Tehát Jákób önző kis emberke volt, aki nem szégyellte kihasználni testvére, Ézsau gyenge pillanatát és elvenni tőle az elsőszülöttségi jogát, egy tál lencsét adva érte cserébe. Másodszor pedig a vak apját, Izsákot is becsapta, amikor kecskeszőrbe burkolva karját – Ézsau ugyanis nagyon szőrös ember volt – közeledett az apjához, hogy kimondja felette az áldást, amely tulajdonképpen az idősebbik testvérét illette volna. Jákób tehát csaló volt, aki nem szégyellte még a hozzá legközelebb állókat sem átverni, kihasználni, mert a saját jövője volt neki a fontos, az, hogy ő örökölje a vagyont, hogy ő legyen a törzs vezetője. Akkor hát, kérdezhetnénk, ez az ember legyen a példaképünk? A tolvajokat szereti Isten? Viszont ha magunkat megvizsgáljuk, vajon annyira különbek vagyunk nála? Vajon sosem helyeztük előtérbe sokszor a magunk hasznát, a magunk jövőjét, a magunk bebiztosítását? Hisz ez csak természetes, hogy mindenki elsősorban magát félti. Mindannyian valahol hasonlóak vagyunk Jákóbbhoz, sosem tudjuk, hogyan reagálnánk bi-

zonyos kiélezett helyzetekben. Ezért meglepő a hír: Isten szerette Jákóbot. Volt benne valami plusz. Az Úr szereti mindazokat, akikben ez a plusz megvan: azaz: Jákób FONTOSNAK tartotta Istent. Nem volt neki mindegy, hogy az elsőszülöttségi jog, ezzel együtt pedig a hithagyományt továbbvivő kizárólagos jog olyan ember kezébe kerülne, mint amilyen Ézsau volt: élvezeteket hajszoló, erőszakos ember, aki nem irtózott a pogány kultusztól sem. A másik dolog pedig: Isten látta, hogy Jákób olyan személy, aki FORMÁLÓDNI képes. Aki nyitott a mennyei megszólításra, akiben van annyi alázat, hogy tanuljon Istentől és elmélkedjen a saját lelki útjáról. Jákób életében azonban voltak kemény pillanatok. Megtapasztalta, úgy mint mi is, mi az Isten igazsága. Ahogyan ő átverte rokonait, őt is átverte az apósa, akinél hét évig szolgált a fiatalabbik leányaért. A nászéjszakán a szeretett Ráchel helyett az idősebbik lányát, Leát adta hozzá rejtetten. Így hát az a hét éves szolgálat tizennégy évre húzódott el. Isten igazsága sokszor kellemetlenül és váratlanul lep meg és ér minket, de az az örömdetes, hogy ha Isten nem tagadja meg tőlünk az igazságát, akkor a szeretetét sem. Jákób tehát tizennégy évig úgy élt, mint közülünk sokan. Dolgozott és fáradozott a vagyonaért, családjá ellátásáért, megtapasztalta, mi az, ha őt is meg akarják rövidíteni és mindez a hosszú időszak alatt, amelyet lelki szempontból egy kicsit süketnek nevezhetünk, élte a maga kis életét a mindennapi rutinban. A Biblia nem tudósít arról, hogy építette-e a kapcsolatát

Istennel, fejlődött-e lelkileg. Mondhatjuk, egy kicsit alvó szűz lett belőle, ha Jézusnak a völegényt váró tíz szűzről szóló példázatára gondolunk. Mennyire megtalálhatjuk magunkat Jákóbban! Egész idő alatt terhelte őt a múltja, de ő ezt nem próbálta megoldani, inkább visszafojtotta. A mi életünkben is mennyire húzzuk, halasztjuk azt, amit meg szükséges oldani. Nem annyira a praktikus feladatainkra gondolok itt, hanem inkább a lelki téren és a kapcsolatok terén elkövetett mulasztásainkra. Jákób tizennégy évig képes volt elnyomni magában a lelkiismeret hangját, talán képes lett volna élete végéig az önmegcsalásban élni, ami simán velünk is megtörténhet. Talán gondolt a vétkére, de ő is, sok emberhez hasonlóan, képes volt legyinteni rá egyet, mondván, volt ami volt, elmosta az idő, elfújta a szél. De: a bántásokat, a bűnöket a szél nem szokta elvinni. Utolérnek minket. Isten is végtére benyújtotta a számlát Jákóbnak, amikor felszólította, hogy hagyja el apósa, Lábán területét és térjen haza. Mert akkor Jákóbban valami elkezdett dolgozni. Különben nem határozta volna el, hogy szembesüljön a múltjával.

II. A HARC

Hazatérése a tékozló fiú történetére emlékeztet. Isten, mint a példázatbeli apa, már boldog véget készít a történetnek, amíg a fiú egyelőre csak magába száll, Jákób pedig az életét eldöntő tusára készül. Miután átvezette a családját a mélyedésen, a patak túlsó oldalára, ezzel lezárva a maga számára a visszautat, kiszolgáltatva magát Ézsau haragjának,

tudván, hogy ha Ézsau rátámad, a patak olyan gát, amelyen keresztül nem lehet gyorsan átfutni. Így hát kiszolgáltatta magát az igazságnak. Nagy bátorság, kedves testvéreim, felkészülni az igazságos ítéletre. Erre csak lelkileg érett emberek képesek, akiket megpróbált az élet. Jákób egyedül maradt és éjszaka történt meg az, ami igazából hitelessé teszi a hívőt. Az Istennel való harc. Az, aki keresztülment egy ilyen harcon, mondhatja lelkiismeretesen, hogy ismeri Istent. Miből áll ez a harc? Abból, hogy az ember, úgy mint Jákób, mezítelenné teszi a lelkét. Teljes lelki erejével kiált Isten után és az Ő áldása után. Már semmi más nem fontosabb az életében, csak a vágy, hogy mindazok után a mocskosságok után, amit addig elkövetett, számolhasson még Istennel, mint oltalmazójával. Vagyunk-e ilyen erősen Isten után? Kiáltunk mi is áldása után? Tesszük-e Istent, úgy mint Jákób, minden megpróbáltatásunk után, az első helyre? Jákób szinte agóniás erővel lelkileg fogta Istent. Elképesztő az akarat, amellyel konfrontálódni akart. Elképesztő a hit, a ragaszkodás, hogy ezentúl már nem a saját eszére akar támaszkodni, hanem Isten áldására és erejére. Elképesztő a vágy, amely ily módon akar a kegyelembe kapaszkodni. Ezért szerette Isten Jákóbot. Ezért szereti Isten az olyan embert, aki így vágyik találkozni vele. Jézus hozzáfordult a vakokhoz, akik képesek voltak sokáig kiáltani hozzá, megkönyörült a samáriai asszonyon, aki nem hagyott fel Jézus unszolásával. Isten előtt nagyon becses az, ha az ember nem bújjik el előle a maga ádái

mezítelenségében, hanem eléáll és kifejezi, mennyire vágyakozik utána. Isten előtt nagyon becses, ha kitartóak tudunk lenni a vágyakozásban, imádságban. Ezért lehet Jákób a mi előképünk a maga nyomorúságában és példaképünk, ami e harcot illeti. E harc másik mozzanata az, hogy Isten megkérdezi: Mi a neved? Isten persze ismeri Jákób nevét. Hanem itt azt akarja, hogy Jákób hangosan kimondja, kicsoda is ő: Jákób, a csaló. A harc keménysége abban van, hogy be kell látnunk, kik vagyunk. Mi a mi életünk, cselekvésünk jellemzője. Jákób a neve kimondásával vallja meg a bűnét. Azt, hogy mélyen megbántotta a családját. Azt a köteléket sértette meg, amelyet Isten adott elsősorban azért, hogy abban nyilvánuljon meg és gyakorolódjon Isten lényege, aki Atya, aki Fiú, aki szeretet, aki közösség, amelyben mindig mindenkire lehet számítani. Tulajdonképpen, ha úgy vesszük, a család az, ahol legtöbb hibát követünk el, ahol leghosszabb a bűnszámla. Ez a harc gyönyörű megtisztulás. A pont, ahol Jákób találkozott Istennel, az az a pont, ahol bárki találkozhat Istennel. Az az a pont, amelyre azt lehet mondani: ott van az Isten. Ott van mindenre a válasz. Ugyanakkor, amint azt Jákób kifecskendezte csípője jelképezi, ez a harc FÁJ. Az igazi bűnbánat, az igazi megalázkodás mindig fájni fog. De Isten ezzel arra is figyelmeztette Jákóbot, hogy bár erősen harcolt és megnyilvánult az erős egyénisége, mégis mindig Isten lesz az erősebb. Ezért nem is mondja meg nevét Jákóbnak. Volt ugyanis olyan szokás, hogy az istenek nevét varázsszóknak

használták. Ilyen mágiás módon valami istenség neve kiejtése által biztosították a pogányok maguknak, hogy az isten felkel és ügyükben szolgál. Isten figyelmezteti Jákóbot, hogy az Ő jelenlétének nem lehet pogány módon biztosítani. Ő az, aki kegyelmével meglátogat, aki közbelép és megjelenik akkor, amikor Őszerinte érett rá az idő.

III. JÉZUS HARCA

Szeretett testvéreim. Az elején az volt a kérdés, hol van Isten? A választ Jákób harca adta meg, hogy Istent leginkább személyes lelki tusában találjuk meg. Jákób személye, jelleme pedig megmutatta nekünk, hogy nem kell ahhoz különleges embernek lennünk, hanem az, amiért a mi Urunk válaszol nekünk, az az utána való vágyakozásunk intenzitása és a készség az ítélete elfogadására, valamint a belső megtisztulásra. Amint erre az Ige is buzdít: „*Közeledjete az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.*” (Jak 4,8). Jákób is megtisztult, az ügye megoldódott és a feszültsége feloldódott. Új nevet kapott Istentől: nem volt többé „csaló”, hanem Izráel, ami azt jelenti: „Harcol az Isten”.

De tudunk még egy hasonló harcról, amely az éjszaka sötétségében történt. Ez a harc pedig Jézus harca volt a Gecsemáné-kertben, keresztfeszítése előtt. Ott nem saját magáért harcolt és nem azért, mert tisztátalan volt és tisztátalan múltja volt, hanem értünk harcolt. Erőért harcolt, hogy véghez tudja vinni megváltásunkat. Neki nem a csípőcsontja sérült meg, hanem sokkal mélyebb sebeket, keresztszögek- és lán-

dzsa verte sebeket kapott és mindezt a fájdalmat azért viselte, mert szeretett minket. Ő nem a saját családi kötelékeit akarta javítani, hanem a mi megsérült családi kötelékünket Istennel. És mondhatjuk őszintén, hogy ennek a titoknak a megértése, elfogadása, az is nagy lelki harc. Adj a Úr, hogy a mi életünkben legyenek ilyen harcok, amelyek közelebb visznek hozzá és amelyek tovább visznek keresztyéni fejlődésünkben. Adj a Úr, hogy a közeledő Karácso-

nyunk Krisztus értünk harcoló szeretete jegyében zajlódjon, hogy ne csak úgy találkozzunk Jézussal, mint faragott jászolban fekvő gyermekszoborral, hanem mint élő Úrral, aki azért született, hogy mi is újjászülessünk és örök életet nyerjünk.

Ámen

*(Elhangzott 2009. december 13-án,
Š.A. igehirdetésén)*

MIT JELENT SZÁMOMRA A KARÁCSONY?!

Ezt a kérdést tettük fel pár gyülekezet- és/vagy kórustagnak...

– A Karácsony nálam már december elején kezdődik, mikor is leesik az első hó, minden díszbe öltözik vagy karácsonyi dalokat hallgatok az utcán, a rádióban. Ez az az ünnep, mikor a vásárlás minden negatívumát legyűrve, elindulok ajándékokat keresni szeretteimnek, hogy aztán 24-én dobogó szívevvel várjam, mit is szólnak hozzá. Ez a nap a békéről szól számomra, az ajándékozásról, a Kis Jézusról, de legfőképp a szeretetről.

-Ildi-

– Krisztus Urunknak, a mi drága Megváltónknak áldott születését... a rácsodálkozást újra meg újra, hogy Isten szeretete mennyire határtalan és emberi

elmével felfoghatatlan... az igyekezetet, hogy az ünnepi érzést ne nyomja agyon a vásárlás, takarítás, sütés-főzés láza... az ajándékozás örömét... az együttlétet a családdal, valamint a gyülekezeti testvéri közösséggel.

-Nelli-

– Az Úr Jézus születésének ünnepe számomra a békességet és az elcsendesülést jelenti. Szeretettel gondolok gyerekkorom karácsonyaira, amikor piciny templomunkban megszólalt a harmónium és énekünkkel, imádságunkkal hálát adtunk az Úrnak a szeretetéért és gondviseléséért. Akkor ott úgy éreztem megáll egy kicsit az idő és békesség, szeretet hatott át, amiből aztán egész évre feltöltődtem. Most, ebben a rohanó világban úgy érzem, hogy hiányzik ez a feltöltődés.

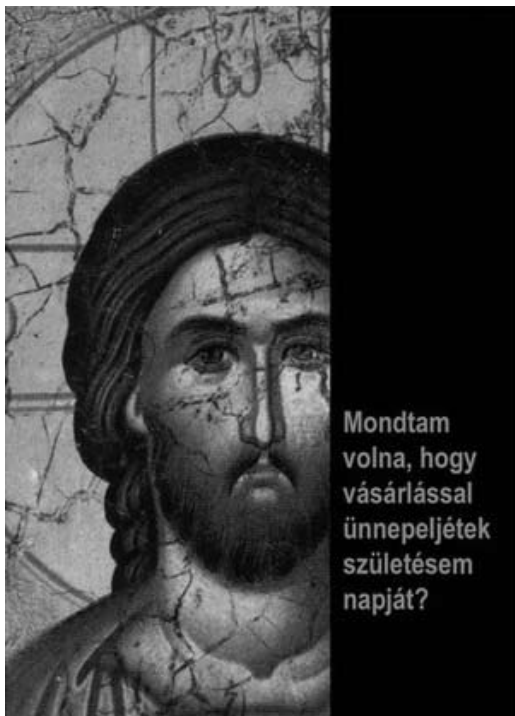
-Tünde-

Bölcsföldi András:

„MONDTAM VOLNA, HOGY VÁSÁRLÁSSAL ÜNNEPELJÉTEK SZÜLETÉSEM NAPJÁT?”

Ez a mondat már tavaly adventben is, amikor a képeslapot kaptuk, megerősített bennünket feleséggel abban, hogy a karácsonyi ajándékozási lázban ne a tárgyakat keressük, ne a műtűrök, díszek, használhatatlan eszközök sokaságát bővítsük, hanem inkább az ember legyen a középpontban, és ajándékként inkább szellemi meglepetéseket tervezzünk egymásnak: kirándulójegy, színházjegy, fürdőjegy, meghívás egy kávéra, utazás. Idő. Azért, hogy ne az ajándékok méricskélése, összehasonlítását határozza meg életünket, hanem az együtt töltött idő milyensége. Hogy ne a megfelelés kényszere dolgozzon bennünk, hanem az együttlét öröme. Esterházy Péter író megkérdezték egyszer: hogyan készül az ünnepre, milyen legyen a jó együttlét? Azt válaszolta: „Olyan legyen, mint a tavalyi. Lehetőleg teljesen ugyanolyan.” Nem az extrán feldíszített fa, nem az új csomagolású ajándékok, nem a hagyományok felelevenítése, nem az új ételek kipróbálása, nem a szórakozás új módjai. A jelenlét, az együttlét lehet a meghatározó. Mert akkor mi is a lényegét keressük: Krisztus jelenlétét. Itt vagyunk adventben, itt vagyunk újra a vásárlási tülekedésben. Valamiféle külső kényszer nehezedik ránk ezekben a napokban, mely az ünnepet megelőző hajrában pánikká dagad, az aján-

déknélküliség, az ötlettelenség ijesztő sikolyává válik. Nemrég olvastam egy régi Re flap cikkében: „Karácsony: a szív győzelmes lázadása a számolgotó ész diktatúrája ellen.” Valami ilyesmiről szólhat az adventünk: győzhet a szív. Egyszer olyan jól elbeszélgettünk családi körben az ünnepi asztalnál, hogy szinte elfelejtettük, hogy még ajándékozás is van. Volt egy nagyobb ajándék ennél: az együtt töltött idő adománya. A jelenlét valósága. Krisztus is ott ült az asztalunknál. Gyermekkoromban egyszer anyukám rosszul lett szenteste délelőttjén. Közeli kórházba kellett szállítani, és kétséges volt, hogy visszatérhet-e aznap. Szívszorongva vártuk, hogy mi lesz az eredmény. És délután, közvetle-

Mondtam
volna, hogy
vásárlással
ünnepeljétek
születésem
napját?

Jogos kérdés egy képeslapon...

nül az istentiszteletre menet előtt visszajöhetett. Állítom, ha nem kaptunk volna egy szem szaloncukrot sem ajándékba, a legnagyobb ajándék az volt, hogy együtt ünnepeleltünk. Sőt minden megkésztetődött és felértékelődött: az ajándékok, az ételek, a templom, a jelenlét. És az is jó az adventben, hogy négy hétig tart. Bármennyire is gyorsnak, repülő időnek tűnik, akármennyire is „el leszünk havazva”, az idő a legnagyobb ajándékunk. Az az idő, amit magunkra szánunk. Amit elrejtünk a többiek elől, ami akkor és ott titokban történik, ami a mi személyes adventünk. Az az idő, amit egymásra szánunk. Baromira nincs időm, vásárolnom kell, beadandóm van, vizsgálom, határidős munkám van, nem érted? De megiszom veled egy kávét. De válaszolok az e-mailedre. De felhívlak.

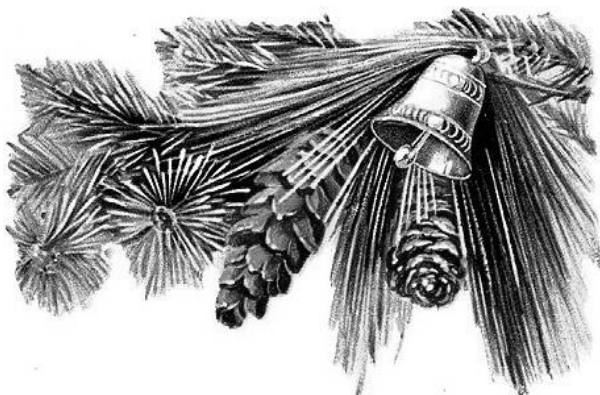
Az az idő, amit szeretteinkre szánunk. Nem a vásárlásban, nem a legmegfelelőbb kiválasztásában, hanem néhány jól elhelyezett kérdésben, segítségben, simogatásban, odaállásban, a figyelemben. Hogy észreveszem a másik fáradtságát. Megköszönök valamit. Átvállalok valamit. Megölelem. Az az idő, amit Istenre szánunk. Átgondoljuk azt a csodálatos tervet, amivel az Atya meglepte a világot. Azt a csodálatos ajándékot, melyet sokáig készített. Neki is volt adventje. Nem is rövid idő. Karácsony az Ő karácsonya is. Nem a vásárlásé, nem az étkezésé, nem a szórakozásé. Az ajándéké. A neki ajándékozott időmé.

**Hova rohansz az adventben?
Van advented?
Lehet!**

**„Jövel, jövel Emmánuel, csak téged áhít Izrael.
És hozzád sóhajnt untalan, mert Isten híján hontalan.
Meglásd, meglásd, ó Izrael, hogy eljövend Emmánuel...”**

Adventi ének – Szabó Dénes fordítása

**AZ ÜZENET
szerkesztősége
minden kedves
olvasójának
áldott, békés
ünnepeket
kíván!**

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól (a téli időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában. (*korus@refnet.cz*)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– Kerekén **2.000 cseh korona gyűlt össze a Kassai Thália színház javára** rendezett gyűjtésen. A gyűjtésre az elmúlt heti szeretetvendégség keretén belül került sor.

– **A gyülekezet presbitériuma** reményesség szerint **január 10-én tartja következő ülését.**

– **Az ünnepek között az ÜZENET korlátozott tartalommal fog megjelenni**

– a szerkesztőség ezúton köszöni meg minden kedves olvasó megértését, és köszöni a kapott jókívánságokat, viszszejelzéseket.

KARÁCSONYI ISTENTISZTELETI REND

December 24., az istentisztelet elmarad

December 25., karácsony 1. napja, úrvacsorával egybekötött istentisztelet szokott időben, **16.00 órától**

December 26., karácsony 2. napja, **az istentisztelet elmarad**

December 27. – vasárnapi istentisztelet szokott időben, **16.00 órától**

WITZ

Anya és lánya karácsony előtt a plazában vásárolnak. Az egyik kirakatban az anya meglát egy szőrmebundát:

– *Idén nem kell ajándékot vennem nekem karácsonyra, majd veszek én magamnak, jó?*

A lány ránéz a szőrmebundára:

– *Na de anya! A szegény állat nagyon sokat szenvedett azért, hogy te ilyen kabátot horhass. Mégis nem tartod ezt kegyetlenségnek?*

– *Ne izgulj, apád nem fogja megkapni a számlát – még néhány hétig.*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP